Hof van beroep Gent,
7 januari 2016, 3de kamer

Not.nr. BG.69.98.001373/13

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van de burgerlijke partij:

1. CENTRUM GELIJKE KANSEN EN RACISMEBESTRIJDING.
met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Koningstraat 138,

tegen

1. W. G., L., M.,
geboren te Sint-Niklaas op (…), vervoerondernemer,
wonende te (…),
oorspronkelijk eerste beklaagde S

2. L. V., J., L.,
geboren te Beveren op (…), helper,
wonende te (…),
oorspronkelijk tweede beklaagde

3. D. D., R., H.,
geboren te Beernem op (…), handelaar,
voorheen ingeschreven te (…) thans ingeschreven te (…), doch verblijvende te (…)-
oorspronkelijk derde beklaagde

4. T. NV,
met zetel te (…), ingeschreven met KBO-nummer (…),
oorspronkelijk vierde beklaagde

Verdacht van: te Zeebrugge, te Waasmunster, te Lokeren, en/of elders in het Rijk:

De eerste, de tweede, de derde en de vierde:
Als daders, om de wanbedrijven hieronder omschreven (A tot en met F) te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de wanbedrijven zonder hun bijstand niet hadden kunnen worden gepleegd, om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de wanbedrijven rechtstreeks te hebben uitgelokt, om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of zinnebeeld aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het plegen van de feiten rechtstreeks te hebben uitgelokt (artikel 66 Sw):

A.
Als werkgever, aangestelde of lasthebber met inbreuk op artikel 175 §1, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek, in strijd met de wet van 30 april 1999, arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België, met betrekking tot 22 werknemers:

1. B. E. tijdens de periode 28 maart 2009 - 28 april 2009
2. B. N. tijdens de periode op/omstreeks 1 juni 2007 - 28 april
3. E. Z. tijdens de periode 1 maart 2010 - 31 mei 2010
4. G. A. tijdens de periode 25 februari 2010 - 25 april 2010
5. I. A. tijdens de periode 28 maart 2009 - 24 april 2009
6. I. G. tijdens de periode 28 maart 2010 - 25 april 2010
7. I. C. op 27 en 28 april 2009
8. I. L. tijdens de periode 22 april 2010 - 24 april 2010
9. N. S. tijdens de periode 22 november 2009 - 28 mei 2010
10. P. S. tijdens de periode op/omstreeks 1 augustus 2007- 28
11. P. D. tijdens de periode 13 maart 2009 - 28 april 2009
12. P. G. op 29 april 2009
13. R. R. tijdens de periode 28 februari 2010-25 maart 2010 en
14. T. Y. tijdens de periode op/omstreeks 28 april 2008 - 28 april
15. V. S. tijdens de periode 7 april 2009 - 28 april 2009
16. Y. I. tijdens de periode op/omstreeks 1 juni 2007 - 28 april
17. Z. S. tijdens de periode 23 april 2010 - 25 april 2010
18. P. P. tijdens de periode 3 mei 2010 -13 september 2010
19. D. K. tijdens de periode 12 augustus 2010 -12 september
20. R. T. tijdens de periode 20 augustus 2010 -13 september
21. Z. V. op 13 september 2010
22. V. G. tijdens de periode 1 augustus 2010 -13 september 2010

misdrijf op het ogenblik van de feiten strafbaar overeenkomstig artikel 12, eerste lid, 1°, a van de vermelde wet van 30 april 1999 met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en/of een geldboete van 6.000 tot 30.000 EUR ; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er buitenlandse onderdanen betrokken zijn geweest bij de begane inbreuken - artikel 14 van de vermelde wet;
misdrijf vanaf 1 juli 2011 strafbaar gesteld door artikel 175 §1, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4 zoals voorzien door artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek, zijnde een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6.000 euro, misdrijf volgens artikel 175 §1, tweede lid van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een geldboete die te vermenigvuldigen is met het aantal betrokken werknemers, zonder dat deze geldboete meer dan het honderdvoud van de maximumgeldboete mag bedragen zoals bepaald in artikel 103, tweede lid van het Sociaal Strafwetboek.

B.
Als werkgever, aangestelde of lasthebber met inbreuk op artikel 175 §3, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, in strijd met de wet van 30 april 1999, een buitenlandse onderdaan België te hebben laten binnenkomen om er te worden tewerkgesteld of daartoe heeft bijgedragen,

tenzij de buitenlandse onderdaan in het bezit was van een geldige arbeidskaart en met uitzondering van de buitenlandse onderdaan voor wie de werkgever na diens aankomst in België een arbeidsvergunning kon verkrijgen om er te worden tewerkgesteld, met betrekking tot 22 werknemers:

1. B. E. tijdens de periode 28 maart 2009 - 28 april 2009
2. B. N. tijdens de periode op/omstreeks 1 juni 2007 - 28 april 2009
3. E. Z. tijdens de periode 1 maart 2010 - 31 mei 2010
4. G. A. tijdens de periode 25 februari 2010 - 25 april 2010
5. I. A. tijdens de periode 28 maart 2009 - 24 april 2009
6. I. G. tijdens de periode 28 maart 2010 - 25 april 2010
7. I. C. op 27 en 28 april 2009
8. I. L. tijdens de periode 22 april 2010 - 24 april 2010
9. N. S. tijdens de periode 22 november 2009 - 28 mei 2010
10. P. S. tijdens de periode op/omstreeks 1 augustus 2007- 28 april
11. P. D. tijdens de periode 13 maart 2009 - 28 april 2009
12. P. G. op 29 april 2009
13. R. R. tijdens de periode 28 februari 2010-25 maart 2010 en op 25
14. T. Y. tijdens de periode op/omstreeks 28 april 2008 - 28 april
15. V. S. tijdens de periode 7 april 2009 - 28 april 2009
16. Y. I. tijdens de periode op/omstreeks 1 juni 2007 - 28 april 2009
17. Z. S. tijdens de periode 23 april 2010 - 25 april 2010
18. D. K. tijdens de periode 12 augustus 2010 -12 september 2010
19. R. T. tijdens de periode 20 augustus 2010 -13 september 2010
20. Z. V. op 13 september 2010
21. V. G. tijdens de periode 1 augustus 2010 -13 september 2010
22. R. P. tijdens de periode 10 maart 2010 -14 maart 2010

misdrijf op het ogenblik van de feiten strafbaar overeenkomstig artikel 12, eerste lid, 1°, b van de wet van 30 april 1999 met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en/of een geldboete van 6.000 tot 30.000 EUR ; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er buitenlandse onderdanen betrokken zijn geweest bij de begane inbreuken - artikel 14 van de vermelde wet;
misdrijf vanaf 1 juli 2011 strafbaar gesteld door artikel 175 §3, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4 zoals voorzien door artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek, zijnde een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6.000 euro, misdrijf volgens artikel 175 §3, tweede lid van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een geldboete die te vermenigvuldigen is met het aantal betrokken werknemers, zonder dat deze geldboete meer dan het honderdvoud van de maximumgeldboete mag bedragen zoals bepaald in artikel 103, tweede lid van het Sociaal Strafwetboek.

C.
Als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber, met inbreuk op artikel 181, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek, in strijd met de artikelen 4 tot 8 en 9bis van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, de gegevens vereist krachtens het voormelde koninklijk besluit van 5 november 2002, aan de instelling die belast

was met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen, niet elektronisch te hebben meegedeeld, in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte, met betrekking tot 21 werknemers:

(…)

misdrijf op het ogenblik van de feiten strafbaar overeenkomstig artikel 12bis §1-1° van het koninklijk besluit van 5 november 2002 met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 500 tot 2.500 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er werknemers in overtreding met de vermelde reglementering tewerkgesteld waren zonder dat deze geldboete hoger mag zijn dan 125.000 EUR - artikel 12bis §1 -1° van het vermelde koninklijk besluit.
misdrijf vanaf 1 juli 2011 strafbaar gesteld door artikel 181, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4 zoals voorzien door artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek, zijnde een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6.000 euro, misdrijf volgens artikel 181, derde lid van het
Sociaal Strafwetboek strafbaar met een geldboete die te vermenigvuldigen is met het aantal betrokken werknemers, zonder dat deze geldboete meer dan het honderdvoud van de maximumgeldboete mag bedragen zoals bepaald in artikel 103, tweede lid van het Sociaal Strafwetboek.

BIJ SAMENHANG (artikel 155 Ger. W.)
Misdrijven D, E, F en G, ten aanzien van volgende 12 vermelde personen:
(…)

D.
Bij inbreuk op de art. 433quinquies §1, 3° en 433septies 2° strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel, door, teneinde de 12 hierboven vermelde personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hem te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hem met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde, met de omstandigheden dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin deze personen verkeerden ten gevolge van hun onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken.

E.
Bij inbreuk op art. 433quinquies §1, 3° en 433septies,7° strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel, door teneinde de hierboven 12 vermelde personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hem te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hem/haar met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde, met de omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet.

F.
Bij inbreuk op art. 433quinquies §1, 3° en 433septies,3° strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel, door teneinde de 12 hierboven vermelde personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hem te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hem/haar met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde, met de omstandigheid dat direct of indirect gebruik werd gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang.

G.
Bij inbreuk op art. 433quinquies §1, 3° en 433septies,6° strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel, door teneinde de 12 hierboven personen aan het werkte zetten ofte laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hem te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hem/haar met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde, met de omstandigheden dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt.

De vierde:

H.
Met betrekking tot de inbreuken Al tot en met A22: mede gedagvaard om. na veroordeling als werkgever, overeenkomstig artikel 12, laatste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, de volledige sluiting van de onderneming te horen bevelen, thans artikel 106, §1, tweede lid en §3 van het sociaal strafwetboek, meer bepaald een sluiting van 3 jaar.

De vierde:

In geval van vrijspraak op strafrechtelijk vlak, als werkgever burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten en de kosten waartoe aangestelden en lasthebbers veroordeeld worden, in toepassing van artikel 16 van de wet van 30 april 1999; de artikelen 1382, 1383 en 1384 B.W.; artikel 50bis van het Strafwetboek en artikel 12bis § 3 koninklijk besluit 5 november 2002, art. 44, eerste lid van de wet d.d. 12 april 1965 en thans artikel 104 van het Sociaal Strafwetboek, artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek en art. 162, juncto art. 194 Sv.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, 17° kamer, zetelende in correctionele zaken dd. 26 maart 2014, op tegenspraak gewezen, werd als volgt beslist:

Verklaart de feiten bewezen.

Correctionaliseert de misdaden bedoeld in de tenlasteleggingen D t/m G en verklaart zich bevoegd om ervan kennis te nemen, toepassing gemaakt van artikel 3, derde lid van de wet van 4 oktober 1867 op de verzachtende omstandigheden.

Verbetert de dagvaarding met betrekking tot de derde beklaagde zoals voormeld.

STRAFRECHTELIJK

Eerste beklaagde:
Veroordeelt W. G. hoofdens de feiten A, B, C, D, E, F & G samen, bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw., tot:
- een hoofdgevangenisstraf van DRIE JAAR en
- een geldboete van TWEEDUIZEND EURO te vermeerderen met 45 opdeciemen en alzo gebracht op elfduizend euro.

Bij toepassing van art. 1 wet van 05.03.1952, gew. o.a. door de wetten van 22.12.1969, 25.06.1975, art. 36 wet van 02.07.1981, art. 326 wet van 22.12.1989, art. 48 wet van 20.07.1991, art. 162 wet van 26.06.1992, art. 1.1 en 2 wet van 24.12.1993, art. 4 al. 1 en 9 wet van 26.06.2000 en art. 36 wet van 07.02.2003, waarbij de geldboete met vijfenveertig decimes dient te worden verhoogd.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

De rechtbank stelt vast dat de veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4 van de wet van 10.02.1994) en meent dat een opdeproefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen.

Gelet op artikel 8 der wet van 29.06.1964, beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, uitgesteld wordt voor een termijn van:
vijf jaar voor wat betreft de uitgesproken gevangenisstraf van DRIE JAAR en
drie jaar voor wat betreft DE HELFT van de uitgesproken geldboete van tweeduizend euro en de erop van toepassing zijnde vervangende gevangenisstraf.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een solidariteitsbijdrage van 25,00 euro, verhoogd met 50 opdeciemen = 150,00 euro te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie (art. 29 van de wet van 01.08.85 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31.10.05).

Verwijst de veroordeelde tevens tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro (in uitvoering van art. 91 tweede lid van het K.B. van 28.12.50, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 13.11.12 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 29.11.12)).

Verwijst de veroordeelde tevens solidair tot de kosten van het geding, tot op heden begroot in het geheel op 67,44 euro.

Verklaart de veroordeelde overeenkomstig artikel 433 novies Sw. ontzet uit de rechten voorzien in

artikel 31, eerste lid Sw. gedurende een termijn van vijf jaar.

Tweede beklaagde:
Veroordeelt L. V. hoofdens de feiten A, B, C, D, E, F & G samen, bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw., tot:

- een hoofdgevangenisstraf van ACHTTIEN MAANDEN en
- een geldboete van DUIZEND EURO te vermeerderen met 45 opdeciemen en alzo gebracht op VIJFDUIZENDVIJFHONDERD EURO.

Bij toepassing van art. 1 wet van 05.03.1952, gew. o.a. door de wetten van 22.12.1969, 25.06.1975, art. 36 wet van 02.07.1981, art. 326 wet van 22.12.1989, art. 48 wet van 20.07.1991, art. 162 wet van 26.06.1992, art. 1.1 en 2 wet van 24.12.1993, art. 4 al. 1 en 9 wet van 26.06.2000 en art. 36 wet van 07.02.2003, waarbij de geldboete met vijfenveertig decimes dient te worden verhoogd.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

De rechtbank stelt vast dat de veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4 van de wet van 10.02.1994) en meent dat een opdeproefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen.

Gelet op artikel 8 der wet van 29.06.1964, beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, uitgesteld wordt voor een termijn van:
vijf jaar voor wat betreft de uitgesproken gevangenisstraf van ACHTTIEN MAANDEN &
drie jaar voor wat betreft DE HELFT van de uitgesproken geldboete van duizend euro en de erop van toepassing zijnde vervangende gevangenisstraf.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een solidariteitsbijdrage van 25,00 euro, verhoogd met 50 opdeciemen = 150,00 euro te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie (art. 29 van de wet van 01.08.85 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31.10.05).

Verwijst de veroordeelde tevens tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro (in uitvoering van art. 91 tweede lid van het K.B. van 28.12.50, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 13.11.12 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 29.11.12)).

Verwijst de veroordeelde tevens solidair tot de kosten van het geding, tot op heden begroot in het geheel op 67,44 euro.

Verklaart de veroordeelde overeenkomstig artikel 433 novies Sw. ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid Sw. gedurende een termijn van vijf jaar.

Derde beklaagde:
Veroordeelt D. D. hoofdens de feiten A, B, C, D, E, F & G samen, bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw. - verkerende in staat van wettelijke herhaling - tot:

- een effectieve hoofdgevangenisstraf van ACHTTIEN MAANDEN en
- een effectieve geldboete van DUIZEND EURO te vermeerderen met 45 opdeciemen en alzo gebracht op VIJFDUIZENDVIJFHONDERD EURO.

Bij toepassing van art. 1 wet van 05.03.1952, gew. o.a. door de wetten van 22.12.1969, 25.06.1975, art. 36 wet van 02.07.1981, art. 326 wet van 22.12.1989, art. 48 wet van 20.07.1991, art. 162 wet van 26.06.1992, art. 1.1 en 2 wet van 24.12.1993, art. 4 al. 1 en 9 wet van 26.06.2000 en art. 36 wet van 07.02.2003, waarbij de geldboete met vijfenveertig decimes dient te worden verhoogd.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een solidariteitsbijdrage van 25,00 euro, verhoogd met 50 opdeciemen = 150,00 euro te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie (art. 29 van de wet van 01.08.85 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31.10.05).

Verwijst de veroordeelde tevens tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro (in uitvoering van art. 91 tweede lid van het K.B. van 28.12.50, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 13.11.12 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 29.11.12)).

Verwijst de veroordeelde tevens solidair tot de kosten van het geding, tot op heden begroot in het geheel op 67,44 euro.

Verklaart de veroordeelde overeenkomstig artikel 433 novies Sw. ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid Sw. gedurende een termijn van vijf jaar.

Vierde beklaagde:
Veroordeelt T. NV hoofdens de feiten A, B, C, D, E, F, G samen, bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw. tot een geldboete van DRIEDUIZEND EURO te vermeerderen met 45 opdeciemen en alzo gebracht op ZESTIENDUIZENDVIJFHONDERD EURO.

Bij toepassing van art. 1 wet van 05.03.1952, gew. o.a. door de wetten van 22.12.1969, 25.06.1975, art. 36 wet van 02.07.1981, art. 326 wet van 22.12.1989, art. 48 wet van 20.07.1991, art. 162 wet van 26.06.1992, art. 1.1 en 2 wet van 24.12.1993, art. 4 al. 1 en 9 wet van 26.06.2000 en art. 36 wet van 07.02.2003, waarbij de geldboete met vijfenveertig decimes dient te worden verhoogd.

De rechtbank stelt vast dat de veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4 van de wet

van 10.02.1994) en meent dat een opdeproefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen.

Gelet op artikel 8 der wet van 29.06.1964, beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, uitgesteld wordt voor een termijn van drie jaar voor wat betreft DE HELFT van de uitgesproken geldboete van drieduizend euro.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een solidariteitsbijdrage van 25,00 euro, verhoogd met 50 opdeciemen = 150,00 euro te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie (art. 29 van de wet van 01.08.85 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31.10.05).

Verwijst de veroordeelde tevens tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro (in uitvoering van art. 91 tweede lid van het K.B. van 28.12.50, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 13.11.12 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 29.11.12)).

Verwijst de veroordeelde tevens solidair tot de kosten van het geding, tot op heden begroot in het geheel op 67,44 euro.

Verklaart de veroordeelde overeenkomstig artikel 433 novies Sw. ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid Sw. gedurende een termijn van vijf jaar.

Beveelt met betrekking tot de inbreuken Al tot en met A22 overeenkomstig artikel 12, laatste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, thans artikel 106, §1, tweede lid en §3 van het sociaal strafwetboek, de volledige sluiting van de onderneming, gedurende de termijn van twee jaar.

BURGERRECHTELIJK

Zegt dat er geen reden is om te oordelen over de immers ondergeschikt geformuleerde vordering van het openbaar ministerie vierde beklaagde burgerrechtelijk aansprakelijk te verklaren voor de betaling van de geldboeten en kosten waartoe haar aangestelden en lasthebbers worden veroordeeld.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en in de mate zoals hierna bepaald gegrond.

Veroordeelt dienvolgens de vier beklaagden solidair om te betalen aan de burgerlijke partij Het Centrum Voor Gelijke Kansen En Racismebestrijding de som van TWEEDUIZEND VIJFHONDERD EURO ex aequo et bono vermeerderd met de vergoedende intresten aan de wettelijke voet vanaf 01/06/10 tot heden en vanaf heden de gerechtelijke intresten aan de wettelijke voet en de kosten, meer een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 715,00 euro.

Voor zoveel als nodig worden de burgerlijke belangen, overeenkomstig art. 4, lid 2 van de Wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals vervangen bij art. 2 van de Wet van 13 april 2005, ambtshalve aangehouden.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld:
- op 31 maart 2014 door D. D. tegen alle schikkingen;
- op 7 april 2014 door NV T. tegen alle schikkingen;
- op 10 april 2014 door G. W. en V. L. tegen alle schikkingen;
- op 10 april 2014 door het Openbaar Ministerie tegen G. W., V. L., D. D. en NV T. en dit tegen alle schikkingen;

Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands:
- de beklaagde V. L. in haar middelen van verdediging, bijgestaan door mr. M. V., advocaat te Brussel, die tevens de beklaagde G. W. vertegenwoordigt in zijn middelen van verdediging;
- de beklaagde D. D. in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door mr. J. P., advocaat te Antwerpen;
- mr. B. G. in de plaats van mr. V. D., beiden advocaat te Antwerpen, die de verweerder NV T. vertegenwoordigt in haar middelen van verdediging;
- mr. J. P. loco mr. L. A., beiden advocaat te Loppem, die de burgerlijke partij Het Centrum voor Gelijke Kansen en Racismebestrijding vertegenwoordigt in haar eis;
- de heer P. B., Eerste Advocaat-generaal bij het Arbeidshof, in zijn vordering.

I. ONTVANKELIJKHEID HOGERE BEROEPEN EN PROCESVERLOOP VOOR HET HOF

Elk hoger beroep is ontvankelijk.

Na regelmatige betekening van een dagvaarding werd de zaak voor de derde kamer van dit hof - zetelend in correctionele zaken - vastgesteld voor behandeling (buiten het geval van artikel 205 Sv., wordt de zaak bij het appelgerecht aanhangig gemaakt door de regelmatig ter griffie ingekomen verklaring van hoger beroep, zodat de dagvaarding van het openbaar ministerie om voor dit rechtscollege te verschijnen alleen tot doel heeft de partijen in te lichten over de plaats, de dag en het uur van het onderzoek van het hoger beroep).

Ten opzichte van de eerste beklaagde G. W., tweede beklaagde V. L., derde beklaagde D. D. en vierde beklaagde NV T. werd de zaak bij dit hof behandeld op tegenspraak (artikel 185,§1 Sv.). Ook ten overstaan van de burgerlijke partij het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (voorheen: het Centrum voor gelijke kansen en voor racismebestrijding) was er tegenspraak (artikel 185, §1 Sv.).

Het hof heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van 3 december 2015, waarop de zaak inhoudelijk werd behandeld. Het hof was daarbij uitsluitend samengesteld uit de magistraten zoals aangegeven in het proces-verbaal van terechtzitting van die datum (zie ook artikel 780 Ger.W.).

Dit arrest wordt uitgesproken in openbare terechtzitting, overeenkomstig artikel 782bis Ger.W. (zoals van toepassing vanaf 26 juni 2008).

II. BEOORDELING STRAFVORDERING

A. Voorafgaandelijk

Terminologie: Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, zetelend in correctionele zaken d.d. 26 maart 2014 wordt hierna aangeduid als 'beroepen vonnis'. De rechtstreekse dagvaarding waarbij de zaak aanhangig werd gemaakt bij deze rechtbank wordt aangeduid als 'inleidende akte'.

Misdrijfomschrijvingen: In het beroepen vonnis werd de inleidende akte ten overstaan van de derde beklaagde D. D. aangevuld in die zin dat ook de staat van wettelijke herhaling in diens hoofde werd voorzien en in detail werd omschreven. Het hof bevestigt thans deze aanvulling.

B. Feiten

Het aanvankelijk proces-verbaal omvat een klachtmelding bij de federale politie daterend van 28 april 2009 omstreeks 13u30 en uitgaande van I. A. De betrokkene stelde als chauffeur te rijden voor een Bulgaars transportbedrijf genaamd B. gerund door de eerste beklaagde G. W. en klacht neer te leggen tegen zijn Belgische werkgever, met name de vierde beklaagde NV T. waarvan de tweede beklaagde V. L. zaakvoerder was. A. zette meer in detail uiteen te rijden "voor zowel de Bulgaarse (met Bulgaarse nummerplaat) als de Belgische transportfirma T. (met Belgische nummerplaat) en legde in die optiek een drietal tachograafschijven voor betrekking hebbende op een Scania met Belgische nummerplaat op naam van NV T.. Hij kon voorts geen arbeidskaart en/of arbeidscontract voorleggen spijts hij naar eigen zeggen verplicht werd om met Belgische vrachtwagens te rijden onder bevel en controle van het personeel van NV T. wetende dat dit niet mocht of kon.
Nog diezelfde dag deed de federale politie samen met de sociale inspectie - regio Oost-Vlaanderen een controle op het bedrijf van de vierde beklaagde NV T.. Omstreeks 15ul0 konden daar 8 vreemde werknemers aangetroffen worden, meer bepaald enerzijds 7 Bulgaren (P. D., T. Y., B. N., B. E., Y. I., S. Y. en S. S., allen zonder verblijfstitel) die het onderhoud van hun Bulgaarse vrachtwagens deden en anderzijds 1 Roemeen (L. C., niet beschikkend over een arbeidskaart) die in de garage aan het werken was als mecanicien. Tijdens die bedrijfscontrole zag men tevens de derde beklaagde D. D. werken in de loods, meer bepaald bij het plaatsen van een band op een Bulgaarse trailer (kaft I, stuk 21).
Derde beklaagde D. D. verklaarde werkzaam te zijn als magazijnier voor rekening van de firma NV I. B. N. (kortweg NV I. - voorheen NV L.) en in die optiek stapelrekken te plaatsen in de loods. Hij ontkende iets te maken te hebben met het transportbedrijf van de vierde beklaagde en beweerde nog nooit instructies aan de Bulgaarse chauffeurs gegeven te hebben. Later zou hij zulks nogmaals schriftelijk bevestigen (kaft I, stuk 23 en stuk 103).

Nadat er werd gedagvaard voor de eerste rechter zou er evenwel op 23 september 2013 nog een onderzoeksverslag van de sociale inspectie gevoegd worden betrekkelijk de aard van de tewerkstelling van derde beklaagde D. D. bij NV I. . Daarin besloot men op gemotiveerde wijze dat

het er alle schijn van had dat die tewerkstelling zeker deels fictief was en dat D. D. in werkelijkheid wellicht steeds gewerkt had voor eerste beklaagde G. W. en/of vierde beklaagde NV T. (stuk 16 rechtsplegingsdossier eerste aanleg, stuk 1-3).
Eerste beklaagde G. W. was zaakvoerder van BVBA Transportbedrijf W. G. tot aan de naamsverandering in BVBA G. op 3 oktober 2007. BVBA G. werd op 9 juni 2008 failliet verklaard. Er waren meteen vermoedens dat G. W. schuil ging achter het Bulgaarse transportbedrijf LTD B. op basis van de volgende initiële vaststellingen (kaft I, stuk 48): "Alle exploitatie verrichtingen van de Bulgaarse transportfirma B., zijnde de boekhouding, opvolging en het bevrachten van de transporten en de administratie, bevinden zich bij het Belgische T., in de (…). Tijdens de bijstand die opstellers gaven aan de sociale inspectie Brugge op 28 en 29 april 2009, bevond W. G., zich in de burelen van T. en gaf er instructies en bevelen en dit samen met de Bulgaarse dispatcher, zijnde P. A. ."

Er werden ook onregelmatigheden vastgesteld aangaande de daar aangetroffen vrachtbrieven/CMR vermits o.a. de voorganger van het reeds gefailleerd bedrijf BVBA G., met name BVBA Transportbedrijf W. G., als hoofdvervoerder werd vermeld (kaft I, stuk 48-49 en stuk 58).

Zelf beweerde de eerste beklaagde niets te maken te hebben met T. waarna hij onder meer verklaarde (kaft I, stuk 50): "In de EEG o.a. in Bulgarije doe ik aan consulting in de transportsector en dit voor B., een Bulgaars transportbedrijf."
In navolging op die aanvankelijke vaststellingen maakte de sociale inspectie - regio Oost-Vlaanderen op 1 december 2009 een eerste onderzoeksverslag op omvattende onder meer de volgende vaststellingen (kaft I, stuk 91-92):

de tachograafschijven werden vergeleken met de loonopdrachten en het bleek dat de gepresteerde uren niet correct werden doorgegeven aan het sociaal secretariaat: voor niet-Belgische werknemers werden systematisch 38u per week doorgegeven i.p.v. de reële prestaties volgens tachograafschijven;

B. had een autonoom filiaal te Zeebrugge dat quasi volledig van daaruit werd geleid met o.a. huur van een deel van de kantoorgebouwen en de opslagplaats van NV T.;

de Bulgaarse chauffeurs reden hoofdzakelijk het traject Nederland, België, Griekenland en leverden zodoende zelden of nooit prestaties op Bulgaars grondgebied;
bij analyse van de Belgische rekeninguittreksels van B. bleek dat er maandelijks systematisch ongeveer 50.000,00 euro cash via bankautomaat werd afgehaald.

De sociale inspectie - regio Oost-Vlaanderen liet dit gevolgd gaan door twee aanvullende controles respectievelijk op 14 maart 2010 en 25 april 2010, hetgeen dan weer resulteerde in een aanvullend onderzoeksverslag omvattende onder meer de volgende vaststellingen (kaft I, stuk 113-115):
de Bulgaarse chauffeurs, werknemers van B., sliepen tijdens het weekend in hun vrachtwagen op de parking van het bedrijf van de vierde beklaagde, terwijl er in het bedrijf tevens een eetruimte, douches en toiletten ter beschikking waren via een aparte toegangsdeur;
er werden werkzaamheden uitgevoerd aan een vrachtwagen van T. met Belgische nummerplaat;
in de eetzaal en op het terrein van het bedrijf werden zes personen aangetroffen, meer bepaald met B. S. een werknemer van T. en vijf werknemers van de Bulgaarse firma B.;

op de parking van het bedrijf stonden verscheidene vrachtwagens die werden gebruikt door de vierde beklaagde en B., evenals drie wagens met Roemeense nummerplaat, meerdere wagens met Bulgaarse nummerplaat en één Audi A6 met Belgische nummerplaat;
deze laatste wagen behoorde volgens B. S. toe aan de eerste beklaagde G. W. en er kon de visu worden vastgesteld dat er zich achter de passagierszetel een zak bevond met bruine enveloppen met daarop telkens genoteerd de nummerplaat van een vrachtwagen, de chauffeurs, de laad- en losplaatsen, het aantal km's, gemaakte kosten, enz.
nadat B. S. eerst had gepoogd de wagen aan verdere onderzoeksverrichtingen te onttrekken, kon hij niettemin onderschept en verder onderzocht worden: de voormelde zak omvatte niet alleen gegevens over vrachtwagens en chauffeurs van B. maar tevens twee stempels van de firma B. en twee blokken vrachtbrieven waarop de stempels van B. reeds waren aangebracht; inmiddels nam de eerste beklaagde telefonisch contact op stellende dat hij de documenten "in opdracht van B. moest bijhouden".

In datzelfde verslag werd er voorlopig besloten dat B. kon worden beschouwd als een zelfstandig filiaal in België op grond van de volgende gegevens:
er waren geen commerciële activiteiten in Bulgarije;
de chauffeurs werden ingezet voor kortere trajecten: Zeebrugge-Parijs, Zeebrugge-Lille en trajecten in de haventerminal zelf;
er was sprake van vaste trajecten Zeebrugge-Griekenland;
de ondertekening van de arbeidsovereenkomst gebeurde weliswaar in Sofia maar nadien werden de chauffeurs onmiddellijk naar Zeebrugge gestuurd;
de instructies weden gegeven door P. G., zijnde de dispatcher in dienst van B., die constant werkzaam was vanuit de kantoren van NV T. te Zeebrugge en door twee bedienden van NV T. zelf;
alle facturatie, personeelsadministratie, contact met klanten, financiële verrichtingen en opmaak van vrachtbrieven gebeurde te Zeebrugge.

Nadat de Bulgaarse chauffeurs allen individueel en in detail waren verhoord werd op 2 oktober 2010 door de sociale inspectie - regio Oost-Vlaanderen een globaal tussentijds onderzoeksverslag opgemaakt (kaft I, stuk 116-125) waarna er formeel werd besloten dat B. over een zelfstandig filiaal in Zeebrugge beschikte en dat de Bulgaarse werknemers hier onderworpen dienden te worden aan de sociale zekerheid. In die optiek had men inmiddels nog de Bulgaarse autoriteiten gecontacteerd van waaruit men op 11 augustus 2010 liet weten dat (kaft I, bijlage 30, stuk 176-177):
de maatschappelijke zetel van B. het thuisadres bleek te zijn van haar vennoot Z. L. T.;
B. geen transportactiviteit uitoefende op het terrein van de republiek Bulgarije;
B. chauffeurs in dienst had van over het hele land tegen een arbeidsvergoeding van 375 BGN (meer een tewerkstellingsuitgave van 40,50 euro) op basis waarvan zij voor een periode van 90 tot 180 dagen werden gedetacheerd naar België, meer bepaald Zeebrugge, ten behoeve van NV T. zonder een voorafgaand afgesloten contract tussen dat Bulgaarse en dat Belgische bedrijf;
er tot op heden in totaal 91 personen tewerkgesteld werden bij B..
In navolging hierop werd door de sociale inspectie middels proces-verbaal van 14 september 2012 op gemotiveerde wijze gesteld dat er sprake was van een verboden/fictieve vorm van detachering waarna er werd besloten tot het voorhanden zijn van een aantal sociaalrechtelijke inbreuken (kaft II, stuk 1-18).
Los daarvan deed ook de sociale inspectie - regio West-Vlaanderen bepaalde vaststellingen naar aanleiding van een controle die plaatsvond op 13 september 2010 in de garage van het bedrijf NV

T. (kaft III, stuk 6/subkaft 1, 3-6).

Er werden een 5-tal personen werkend aan trekkers en trailers in overall aangetroffen. Het betrof meer bepaald P. P., D. K., V. G., Z. V. en R. T. . Allen werden individueel verhoord (kaft III, stuk 6/subkaft 1, stuk 60-69). De betrokkenen verklaarden te werken voor rekening van de eerste beklaagde van het bedrijf NV T.. Geen van hen beschikte over een verblijfstitel, alleen P. P. had een arbeidskaart.

Bij het ophalen van hun persoonlijke zaken stelden de federale politie vast dat zij verbleven in een pand gelegen aan de (...). Zij betitelden dat als "eerder een krot", waarna de bevoegde huisvestingsambtenaar zou worden gecontacteerd voor verdere controle. De huurovereenkomst werd bij de eigenaar aangegaan door BVBA Transport Consulting voor wie de derde beklaagde D. D. ondertekende (kaft III, stuk 6/subkaft 1, stuk 91-114).
Naar aanleiding van die vaststellingen van 13 september 2010 werd er proces-verbaal opgemaakt waarin er een aantal beweerde sociaalrechtelijke inbreuken lagen vervat. De tweede beklaagde werd daarbij op 8 november 2010 verhoord omtrent die specifieke vaststellingen (kaft III, stuk 6/subkaft 2, stuk 52-54).
De sociale inspectie - regio West-Vlaanderen liet dit op 7 februari 2011 resulteren in een onderzoeksverslag (kaft III, stuk 6/subkaft 1, stuk 119-134) waarin o.a. het feitenrelaas van de chauffeurs nogmaals werd samengevat. Er werd ook dit keer besloten tot het voorhanden zijn van een aantal sociaalrechtelijke inbreuken en de feiten werden tevens gekaderd tegen de achtergrond van de eerdere bevindingen met betrekking tot NV T. gedaan door de sociale inspectie - regio Oost-Vlaanderen.

De eerste beklaagde G. W. (kaft II, stuk 99-109), tweede beklaagde V. L. (kaft II, stuk 129-136) en derde beklaagde D. D. (kaft II, stuk 89-95) werden in fine van het onderzoek nogmaals met de potentiële sociaalrechtelijke inbreuken, evenals met gebeurlijke inbreuken gerelateerd aan mensenhandel, geconfronteerd doorheen een individueel slotverhoor.

C. Bevoegdheid

De feiten zoals ten laste van de eerste beklaagde, tweede beklaagde, derde beklaagde en vierde beklaagde omschreven in de inleidende akte onder de telastleggingen A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22., Cl. t.e.m. C.21., D.1. t.e.m. D.12., E.1. t.e.m. E.12., F.1. t.e.m. F.12. en G.1. t.e.m. G.12. zijn strafbaar met correctionele straffen.

De eerste rechter heeft daartoe voor wat betreft de telastleggingen D., E., F. en G. op pertinente wijze zelf gecorrectionaliseerd door verzachtende omstandigheden, bestaande uit de afwezigheid van eerder opgelopen criminele straffen, aan te nemen. In de inleidende akte was dit immers niet voorzien. De eerste rechter was, en dit hof is, bevoegd om kennis te nemen van de strafvordering. Onder letter H. werd er voorts in de inleidende akte niet in een afzonderlijke telastlegging voorzien, vermits daarin het verzoek tot het opleggen van een ondernemingssluiting ten nadele van de vierde beklaagde ligt vervat.

D. Verjaring

De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden gelet op de in artikel 21 V.T. Sv.

bepaalde verjaringstermijn (5 jaar), evenals de periode (op zijn ruimst genomen van 28 maart 2009 tot 13 september 2010), waarin de feiten in de inleidende akte werden gesitueerd. De verjaring werd daarbij onder meer rechtsgeldig gestuit door het beroepen vonnis van 26 maart 2014.

E. Aanvullend onderzoek

De eerste beklaagde, tweede beklaagde en vierde beklaagde verzochten in besluiten om P. D., zijnde de persoon als elfde vermeld onder telastlegging A., B. en C. en als achtste vermeld boven telastlegging D., E., F. en G., als getuige te horen.
Het hof acht zulks evenwel noch opportuun, noch noodzakelijk in het kader van de waarheidsvinding zonder dat daarin voor het overige een mogelijke schending van de rechten van verdediging van de beklaagden zou liggen vervat. De betrokkene werd immers op 28 april 2009 door de sociale inspectie reeds verhoord (kaft I, stuk 127) zonder dat de beklaagden concretiseren waarom er van diens getuigenis ter terechtzitting nog toegevoegde waarde te verwachten valt. Het hof acht zich afdoende voorgelicht.

F. Het bewijs en de schuld van de beklaagden

F.1. ten overstaan van de eerste beklaagde G. W., tweede beklaagde V. L. en vierde beklaagde NV T.

De eerste beklaagde, tweede beklaagde en vierde beklaagde betwisten vooreerst telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. Tegen deze telastleggingen brengen zij in eerste orde een breed uitgesponnen grief in (p.36-56 van hun beroepsbesluiten). Zij laten meer bepaald gelden dat de feiten voorwerp van de telastleggingen zich dermate lokaliseren in de ruimte dat er geen binding was met het Belgisch grondgebied. De beklaagden wijzen er op dat de misdrijven zoals vervat in telastlegging A. en B. uitdrukkelijk en exclusief territoriaal zijn en dat de verankering in het Belgisch grondgebied behoort tot het wezen van hun incriminatie zonder dat er sprake kan zijn van extraterritoriale werking. Aangezien in casu uit de feiten zou blijken dat de chauffeurs (in minstens 80% van de gevallen) hun arbeid louter hebben verricht door het stellen van handelingen die in de ruimte dienen gelokaliseerd te worden tussen Nederland (Aalsmeer) en Griekenland, en vervolgens terug, zonder dat zij op deze route over Belgisch grondgebied reden, zou deze arbeid niet in België zijn verricht geworden. In de mate dat deze route werd voorafgegaan door een traject vanuit België naar Aalsmeer zou dit geen transport hebben omvat maar een louter ter plaatse brengen van de vrachtwagen teneinde vanuit Aalsmeer het eigenlijke transport op te starten. De met dit begrip arbeid overeenstemmende constitutieve voorwaarde zou zodoende materieel niet in België kunnen gelokaliseerd worden. De beklaagden voegen er nog aan toe dat de plaats van waaruit eventueel instructies worden gegeven tot het (doen of laten) verrichten van arbeid en/of van waaruit het werkgeversgezag werd uitgeoefend op zichzelf niet vermag om het misdrijf te lokaliseren in België wanneer blijkt dat geen enkele arbeidsprestatie in België werd verricht. In het verlengde daarvan zou ook de verwijzing in het beroepen vonnis naar infrastructuur, administratieve uitrusting en technische voorzieningen en faciliteiten niet dienend zijn, aangezien de chauffeurs van B. die hulpmiddelen niet nodig hadden om hun taken te kunnen uitvoeren.

De beklaagden gaan met dit verweer voorbij aan artikel 3 Sw. Het misdrijf, op het grondgebied van het Rijk door Belgen of door vreemdelingen gepleegd, wordt immers gestraft overeenkomstig de

bepalingen van de Belgische wetten. De Belgische rechtbanken zijn daarbij bevoegd om uitspraak te doen over een misdrijf waarvan een van de constitutieve bestanddelen in België is gelokaliseerd (ubiquiteitsleer). Hun bevoegdheid wordt ingevolge de leer van de ondeelbaarheid tevens uitgebreid wanneer de in België en de in het buitenland gepleegde feiten een ondeelbaar geheel vormen (Cass., 24 januari 2001, Rev.dr.pén., 2001, 721).
De Bulgaarse firma B. droeg er louter toe bij een fictieve detacheringsconstructie op te zetten (infra randnummer 31.). Het werkgeversgezag werd integendeel door de eerste beklaagde, tweede beklaagde en vierde beklaagde uitgeoefend vanuit België, meer bepaald Zeebrugge, waar het operationeel werkgeversgezag was gevestigd (infra randnummer 31).

De normadressant van de sociaalrechtelijke inbreuken voorwerp van telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. is telkenmale de werkgever. Het gegeven dat de sociaalrechtelijke fraude zich realiseerde middels een werkgever -waarbij de hoedanigheid van werkgever geldt als constitutief element van de misdrijven - die zich in België bevond, vormt reeds een eerste determinerend territoriaal aanknopingspunt waardoor het hof zich bevoegd acht om conform de Belgische strafwet over de misdrijven te oordelen.

Daar komt nog bij dat uit de verslagen van de sociale inspectie genoegzaam blijkt dat de Bulgaarse chauffeurs hun feitelijke "uitvalsbasis" hadden vanuit Zeebrugge en zulks ongeacht de aard van het transport (middels koelwagens dan wel containervervoer) en ongeacht de aard van hun latere (buitenlandse) transportroute. Zij kregen daar hun instructies en de vrachtwagens werden daar technisch, mechanisch en logistiek in gereedheid gebracht voor transport veelal mee door toedoen van die chauffeurs zelf. Het transporttraject werd ook daar telkens aangevat en na afloop daar terug beëindigd.

In de mate dat de chauffeurs aan die fase van in gereedheid brengen zelf participeerden maakt dat reeds arbeidsprestaties uit: zonder het technisch en logistiek op punt stellen van de vrachtwagens was navolgend (buitenlands) transport immers onmogelijk. In die zin reeds werden de feiten in België aangevat en maakten zij een ondeelbaar geheel uit met de latere feiten zoals in het buitenland voortgezet.
In zoverre de beklaagden thans voorts opwerpen dat het traject vanuit België naar Aalsmeer (of elders) geen transport zou hebben omvat maar een louter ter plaatse brengen van de vrachtwagen teneinde vanuit Aalsmeer (of elders) het eigenlijke transport op te starten, is dat een kunstmatige stelling waarbij wordt gepoogd de feitelijke binding met het Belgisch grondgebied op artificiële wijze te doorbreken. Als men zich als chauffeur vanuit Zeebrugge naar Aalsmeer (of elders) dient te verplaatsen teneinde daar de te transporteren goederen af te halen dan vormt het uitvoeren van dat voorafgaandelijk traject wel degelijk een arbeidsprestatie die een aanvang nam op Belgisch grondgebied. In de mate dat in het verlengde daarvan vervolgens het traject omvattende de getransporteerde goederen wordt verder gezet in Nederland, Griekenland, Italië, terug naar Nederland, enz. dan vormen die in het buitenland gepresteerde feiten een ondeelbaar geheel met de feiten zoals in België aangevat. In de marge dient ten andere opgemerkt dat de beklaagden tevens de realiteit loochenen aangezien er eveneens tal van kortere trajecten hoofdzakelijk in België plaatsvonden (zie o.a. de verklaringen van chauffeurs E. en G.).
Het hof besluit aldus dat er vanuit die dubbele invalshoek evenzeer territoriale aanknopingspunten voorhanden zijn waardoor het hof zich bevoegd acht om conform de Belgische strafwet over de misdrijven te oordelen. Door hun economische prestaties gelieerd

aan de vrachtwagens in de fase van het pre- of posttransport en/of door het afleggen van een eerste traject op Belgisch grondgebied teneinde hun te transporteren goederen af te halen, verrichtten de chauffeurs als buitenlandse onderdanen immers arbeid in de zin van telastlegging A. en/of kwamen zij België binnen teneinde er tewerkgesteld te worden in de zin van telastlegging B. en/of vatten zij als werknemers hun prestaties aan in de zin van telastlegging C. Dat vormt telkenmale een constitutief element van de kwestieuze misdrijven dat zich in België realiseerde.
Daar waar de eerste, tweede en vierde beklaagde voor het overige nog algemeen verweer voeren ten gronde betrekkelijk de telastleggingen A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. dient dit in zijn totaliteit verworpen te worden. Het feitelijke en juridisch verweer, evenals de daaraan gepaard gaande stavingstukken, die zij inbrengen tegen de argumentatie van het openbaar ministerie en de inhoud van het beroepen vonnis overtuigt het hof niet. Daarbij dient er vooraf in het bijzonder op gewezen dat:

de stukken die zij in de debatten brengen betrekkelijk de beweerde omzetcijfers van B. geen objectief controleerbare boekhoudkundige basis hebben aangezien zij niet veel meer schijnen te omvatten dan eenzijdig opgemaakte documenten ondertekend door de zaakvoerder; alle verregaande gevolgtrekkingen die zij uit die eenzijdige omzetcijfers maken dienen aldus als subjectief verworpen te worden;
de fax omvattende het verzoek tot het verrichten van een aantal betalingen uitgaande van Z. U. slechts een geringe pecuniaire omvang heeft zodat deze - zelfs in de veronderstelling dat er daaruit kan worden afgeleid dat er in Bulgarije een parking werd gehuurd - geenszins afdoende is om te besluiten tot de aanwezigheid van voldoende adequate technische voorzieningen in Bulgarije.
In navolging op het openbaar ministerie en met de eerste rechter komt het hof tot de determinerende slotsom dat de beklaagden een detacheringsconstructie hebben opgezet die de toets van de wettelijkheid niet doorstaat. Zij lieten in concreto zogenaamd een Bulgaarse onderneming B. transportopdrachten uitvoeren in onderaanneming voor de vierde beklaagde NV T. hierbij beroep doende op gedetacheerde Bulgaarse chauffeurs en mecaniciens.

In werkelijkheid is echter genoegzaam bewezen gebleken dat B. als zelfstandige Bulgaarse transportfirma onbestaande was: er waren in Bulgarije geen noemenswaardige activiteiten en/of voorzieningen, het werkgeversgezag werd in België uitgeoefend en de ware zetel van de bedrijfsuitvoering bevond zich evenzeer in België. Het hof komt tot die bevindingen op grond van het samenspel van de volgende (niet-limitatieve) feitelijke gegevens van het strafdossier die door de beklaagden niet afdoende worden weerlegd: het Bulgaars ministerie voor arbeid en sociaal beleid rapporteerde dat B. zelf geen transportactiviteiten uitvoerde op het terrein van de republiek Bulgarije maar haar werknemers naar België stuurde, meer bepaald naar Zeebrugge voor een periode van 90-180 dagen ten behoeve van NV T. zonder voorafgaand contract; dat werd zo bevestigd doorheen de verhoren van diverse chauffeurs waaronder bijvoorbeeld I. G., E. Z. en N. A. en door mecanicien G. V.; de eigen stavingstukken betrekking hebbende op de omzet van B. (hun stuk 10-11-12 - met de restrictie zoals weergegeven hoger onder randnummer 30.) geven overigens evenzeer aan dat zij in Bulgarije totaal geen omzet genereerden; zulks wordt tevens bevestigd doorheen de facturatie van de reguliere transport-verbruikskosten (zoals brandstof, olie, tol,...) die weliswaar betrekking hadden op tal van Europese landen maar niet op Bulgarije terwijl voor het overige vooral NV T. brandstof

aanleverde aan B.; in dat verband kan er nog bijkomend gerefereerd worden aan een intern stuk waarin expliciet werd toegegeven dat de integrale boekhouding van B. in Zeebrugge werd verricht (kaft II, bijlage 131, stuk 67/2) en/of aan het feit dat er blijkens interne stukken voor het nemen van beleidsbeslissingen op het niveau van B. door hun boekhouder om dwingende instructies werd verzocht bij o.a. de tweede beklaagde (kaft I, bijlage 26, stuk 146-147); bovendien is het ook zeer opvallend dat er zeer hoge bedragen cash, ten belope van bijvoorbeeld in het eerste kwartaal van 2009 alleen al in totaal 268.000,00 euro, werden afgehaald van de Belgische KBC-rekening van B. en dat de tweede beklaagde diegene was die handtekeningbevoegdheid had namens B. in het kader van internetbanking; tekenend is ook dat er facturen van B. werden aangetroffen waarop nochtans het telefoonnummer van NV T. werd vermeld zodat het cliënteel bij contactname daar terechtkwam; hetzelfde gold voor bepaalde typedocumenten door de chauffeurs namens B. af te geven waarop een Belgisch contactadres werd vermeld; van enige noemenswaardige accommodatie in Bulgarije was (behoudens een caravan/container) voorts geen sprake vermits de kantoren, garage, parking en de vrachtwagens allen werden gehuurd in België terwijl er ook een Belgische verzekeraar (…) dekking verleende voor het voertuigenpark van B.;

de Bulgaarse chauffeurs en mecaniciens stonden onder rechtstreeks werkgeversgezag van NV T. via haar wettelijke en feitelijke lasthebbers en aangestelden; er werd totaal geen werkgeversgezag uitgeoefend vanuit B. en/of Bulgarije; vermits de opdrachtgever (NV T.) de beweerde onderaanneming niet respecteerde moet zij zelf als werkgever - met de plicht tot het vervullen van alle arbeidsrechtelijke verplichtingen van dien, waaronder dimona-aangifte - beschouwd worden; zeer illustratief in dat verband is de sleutelrol van dispatcher G. P. die vanuit een bureau in NV T. alle rijopdrachten rechtstreeks aan de chauffeurs doorgaf, zoals bevestigd door onder meer de chauffeurs N. S., R. R. en I. G.; tekenend is evenzeer dat Z. L. vanuit Bulgarije de facto maar als een bediende werd beschouwd en als louter doorgeefluik fungeerde teneinde chauffeurs aan te leveren (zie o.a. de verklaringen van de chauffeurs L., Z. E., R., G., A., S. A., enz.);
de toepassingsvoorwaarden van de Europese sociale zekerheidsverordeningen zijn niet vervuld bij gebrek aan substantiële activiteiten in Bulgarije zodat de Bulgaarse chauffeurs niet waren tewerkgesteld op het grondgebied van de lidstaat waarin zij woonden, bij ontstentenis van directe band tussen de chauffeurs en het Bulgaarse bedrijf B. en in de wetenschap dat werkelijke zetel van de vennootschap zich in België situeerde; in die optiek is het tevens veelzeggend dat de beklaagden geen documenten konden voorleggen ten bewijze van het feit dat de chauffeurs/ mecaniciens effectief aangemeld waren bij de sociale zekerheid van Bulgarije (zogenaamde E101-documenten, thans Al documenten) zodat er evenmin enig bewijs is dat de werknemers in kwestie onder de bijzondere regels van detachering konden vallen hierbij alsdan nog onderworpen zijnde aan de Bulgaarse sociale zekerheidsregeling.

Aangezien deze fictieve en geveinsde vorm van detachering vaststaat en de werknemers in werkelijkheid arbeidsprestaties uitvoerden onder gezag van een Belgische onderneming, was en de facto sprake van een arbeidsovereenkomst in België en dienden deze werknemers eveneens sociaal verzekerd te zijn in België (met verplichting tot dimona-aangifte). De constitutieve elementen van de telastleggingen A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en C.l. t.e.m. C.21. verenigen zich in die omstandigheden ten volle.

Het bijzondere verweer uitgaande van de beklaagden in zoverre er in correlatie tot telastlegging B.1. t.e.m. B.22. geen arbeidskaart zou zijn vereist geweest gelet op de vrijstelling vervat in artikel 2,9° van het K.B. van 9 juni 1990, kan evenmin gehonoreerd worden. Die vrijstelling vindt in casu immers geen toepassing omdat de chauffeurs/mecanicien geenszins waren tewerkgesteld voor rekening van een in het buitenland gevestigde werkgever (supra randnummer 31.). Het bijzondere verweer geformuleerd door de beklaagde in correlatie tot telastlegging C. vindt evenmin juridische grondslag vermits de onder die telastlegging weergegeven werknemers finaal evenzeer als werknemers van de vierde beklaagde te beschouwen vallen (andermaal supra randnummer 31.).
De eerste beklaagde, tweede beklaagde en vierde beklaagde dragen ten individuele titel strafwaardige verantwoordelijkheid voor de feiten voorwerp van de telastleggingen A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. Het hof voegt in die optiek, aan hetgeen hoger reeds werd overwogen, nog toe wat volgt:

I. ten overstaan van de eerste beklaagde G. W.

De eerste beklaagde was als medeoprichter ten belope van 90% aandeelhouder van B.. Van cruciaal belang is evenwel dat de Bulgaarse chauffeurs/mecaniciens doorheen hun individuele verhoren op substantiële wijze schragen dat de eerste beklaagde fungeerde als hun feitelijke baas, meer bepaald als diegene die het werkgeversgezag uitoefende.

Hoogst illustratief voor diens rechtstreekse betrokkenheid bij het reilen en zeilen op het werkterrein zijn voorts ook de concrete documenten die bij een van de controles bij de vierde beklaagde op de parking in de wagen Audi A6 van de eerste beklaagde werden aangetroffen: bruine enveloppen met daarop telkens genoteerd de nummerplaat van een vrachtwagen, de chauffeurs, de laad- en losplaatsen, het aantal km's, gemaakte kosten, enz.
In die dubbele hoedanigheid - in rechte binnen B. en in feite op het werkterrein -kan er niet aan getwijfeld worden dat de eerste beklaagde kennis had van de frauduleuze constructie en hieraan als (mede)dader rechtstreeks uitvoering gaf en voluit medewerking verleende.

II. ten overstaan van de tweede beklaagde V. L.

De tweede beklaagde was afgevaardigd bestuurder van de vierde beklaagde en gaf rechtstreeks uitvoering aan tal van praktische zaken ten behoeve van B.. Er kan - in weerwil met hetgeen zij in verhoren beweert - niet de minste twijfel over bestaan dat zij ingevolge die verregaande betrokkenheid met volle kennis van zaken evenzeer als (mede)dader aan de fraudeconstructie participeerde.

Ten exemplatieve titel kan er op gewezen worden dat sommige chauffeurs haar evenzeer aanduiden als iemand bij wie er rechtstreeks werkgeversgezag berustte, dat zij mee instond voor de huisvesting van de Bulgaarse mecaniciens, dat de Bulgaarse boekhouder van B. haar op 11 april 2007 een mail stuurde met verzoek beleidsmatige instructies te geven, dat zij handtekeningbevoegdheid had over bankrekeningen van B. van waarop er vanuit België belangrijke financiële transacties (waaronder structurele omvangrijke cash geldafnames) gebeurden, dat zij de boekhouding van B. integraal voor haar rekening nam terwijl ook facturatie, personeelsadministratie, contact met de klanten en opmaak van vrachtbrieven

gebeurde vanuit de vestigingsplaats van de vierde beklaagde waarvan zij afgevaardigd bestuurder was, enz.

III. ten overstaan van de vierde beklaagde NV T.

De vierde beklaagde is als rechtspersoon strafrechtelijk mee verantwoordelijk voor de sociaalrechtelijke inbreuken vermits deze een intrinsiek verband hadden met de verwezenlijking van haar doel en/of de waarneming van haar belangen, minstens werden deze mee voor haar rekening gepleegd. Door beroep te kunnen doen op goedkopere Bulgaarse arbeidskrachten die haar zogenaamd door B. werden aangeleverd voor het uitvoeren van transporten, kon zij immers onder vervalste concurrentievoorwaarden - en dus onder hogere potentiële winstmarges - opereren.

De vierde beklaagde fungeerde bij dit alles eveneens als mededader door toedoen van haar wetens en willens foutief handelende afgevaardigd bestuurder (zijnde de tweede beklaagde - zodat de decumulregel vervat in artikel 5, tweede lid Sw. geen toepassing vindt), door haar foutief gebrekkige interne controle zowel op haar afgevaardigd bestuurder als op de persoon van de eerste beklaagde die zich de facto allerlei bevoegdheden binnen haar bedrijfsorganisatie mocht toe-eigenen, evenals door het ter beschikking stellen van haar bedrijfsfaciliteiten dermate dat deze op bedrieglijke wijze mee ten behoeve van de fraudeconstructie met B. kon worden aangewend.

De eerste beklaagde, tweede beklaagde en vierde beklaagde voeren voorts tevens betwisting met betrekking tot de aan mensenhandel gerelateerde telastleggingen D., E., F. en G. Zij verwijten het openbaar ministerie zich ter zake te baseren op loutere vermoedens. Daar waar er in concreto gewag wordt gemaakt van uitbetaling van te weinig loon en van erbarmelijke leef- en arbeidsomstandigheden contesteren de beklaagden zulks ten stelligste.
Het hof treedt de beklaagden in die zin bij dat er op zijn minst een zekere twijfel voorhanden is aangaande de inbreuken van beweerde mensenhandel zoals voorzien onder telastlegging D., E., F. en G. Die gerede twijfel is op zijn minst aan de orde betrekkelijk het aan die inbreuken gemeen constitutief element van tewerkstelling "in strijd met de menselijke waardigheid" en komt de beklaagden ten goede zodat zij ter zake dienen vrijgesproken te worden. Immers:

Daar waar het misdrijf mensenhandel wordt opgehangen aan de beweerde uitbetaling van een te gering loon (en de daaraan gepaard gaande economische uitbuiting) dient vastgesteld dat de inhoud van het strafdossier niet toelaat om te bepalen welk loon er precies aan wie werd uitbetaald. Het hof constateert in die optiek dat:

het openbaar ministerie geen vervolging heeft ingesteld wegens sociaalrechtelijke inbreuken die specifiek gelinkt waren aan het niet-betalen of het laattijdig betalen van loon; zelfs in de mate dat zulks is ingegeven door valabele opportuniteitsredenen draagt dit er niettemin toe bij dat het argument van economische uitbuiting cijfermatig niet draagkrachtig wordt onderbouwd; de verklaringen van de respectievelijke chauffeurs onderling niet coherent zijn en aldus omzichtig dienen benaderd te worden: sommigen verklaarden effectief (veel) te weinig te zijn uitbetaald geworden maar anderen zoals bijvoorbeeld P. S. (maandwedde van 1.750,00 euro), B. N. (maandwedde van 1.600,00 euro), Y. I. (1.200,00 euro per maand), R. R. (1.750,00 euro

per maand), N. A. (8.720,00 euro voor 6 maanden of nog ongeveer 1.450,00 euro per maand met nog een tegoed van 1.900,00 euro), evenals een resem andere chauffeurs die betaald werden op basis van kilometervergoeding, formuleerden in dat verband totaal geen klachten; dat sommige van die chauffeurs niet vermeld worden in de kwestieuze telastleggingen doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat er kennelijk geen sprake was van systematisch alomvattende looninbreuken binnen de groep van de chauffeurs;

de beklaagden zelf een aantal middels stavingsstukken onderbouwde tegenvoorbeelden geven (bijvoorbeeld wat betreft de chauffeurs V. S. en P. D.) waar het hof niet zomaar aan kan voorbijgaan; dit alles vormt een indicatie te meer dat de gezegdes van sommige chauffeurs niet zonder meer als volledig waarachtig kunnen aanvaard worden.

Daar waar het misdrijf mensenhandel wordt gelieerd aan mensonwaardige leef- en arbeidsomstandigheden blijkt zulks evenmin ondubbelzinnig uit de gegevens van het strafdossier. In dat perspectief merkt het hof op dat er ook hier twijfel resteert die de beklaagden ten goede moet komen aangezien:
geen van de chauffeurs ooit concrete klachten formuleerde aangaande de leef- en arbeidsomstandigheden;
het gegeven dat er door de chauffeurs veelal diende te worden overnacht in de cabine van hun vrachtwagen in wezen niet zo uitzonderlijk is in de transportsector;
er in het bedrijf van NV T. via een aparte toegangsdeur een eetruimte, douches en toiletten ter beschikking waren gesteld;
het door NV T. ter beschikking gestelde pand aan de (...) in weerwil met de opmerking van de sociale inspectie dat het "eerder een krot" zou hebben betroffen kennelijk niet verder op zijn eventuele tekorten werd gecontroleerd; daar waar de sociale inspectie stelde de bevoegde huisvestingsambtenaar te zullen contacteren werd daaraan kennelijk geen uitvoering gegeven, minstens werd de gebeurlijke post factum verslaggeving niet aan het strafdossier gevoegd zodat het hof dienaangaande inhoudelijk niets vermag te verifiëren.

F.2. ten overstaan van de derde beklaagde D. D.

De derde beklaagde D. D. betwist zowel de sociaalrechtelijke inbreuken hem ten laste gelegd onder littera A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21., als de inbreuken betrekking hebbende op mensenhandel waarvan sprake onder littera D.1. t.e.m. D.12., E.1. t.e.m. E.12., F.1. t.e.m. F.12. en G.1. t.e.m. G.12. Hij werpt op tijdens de controles uitgaande van de sociale inspectie werkzaam geweest te zijn voor de firma L., waarvan de vierde beklaagde cliënt was. Hij benadrukt geen enkele beslissingsmacht, bevoegdheid of betrokkenheid gehad te hebben binnen de werking van de vierde beklaagde. De derde beklaagde erkent wel eens wat hulp geboden te hebben. Hij beklemtoont evenwel dat hij daardoor geenszins als mededader te beschouwen valt vermits hij op geen enkel moment misdrijven heeft gepleegd en er zich evenmin van bewust was dat er mogelijkerwijze misdrijven werden gepleegd.

De derde beklaagde dicht zichzelf in feitelijk opzicht een rol toe die niet strookt met de werkelijkheid. Omtrent diens beweerde tewerkstelling bij de firma L. kunnen er vooreerst grote vraagtekens worden geplaatst. Uit de verslaggeving van de sociale inspectie van 23 september 2013 (stuk 16 rechtsplegingsdossier eerste aanleg) komt op een inhoudelijk gefundeerde wijze

tot uiting dat die tewerkstelling wellicht fictief was en dat de derde beklaagde in werkelijkheid hoogstwaarschijnlijk werkzaam was voor de eerste beklaagde en/of de vierde beklaagde. Daarenboven omvat het strafdossier ook tal van andere feitelijke gegevens aan de hand waarvan tot uiting komt dat de derde beklaagde meer deed dan louter occasioneel "helpen". Een aantal chauffeurs omschrijven hem immers als een persoon die hen soms ook instructies gaf en daarenboven ondertekende hij mee een huurovereenkomst namens de vierde beklaagde.
Dit alles staat er echter niet aan in de weg dat het openbaar ministerie moet aantonen dat de derde beklaagde met kennis van zaken bijdroeg tot het plegen van de misdrijven. In die zin is het vereist dat de deelnemer weet dat hij deelneemt aan een strafbaar feit. Ook binnen de these van het openbaar ministerie - zoals geformuleerd in besluiten - dat het zich bewust zijn van het risico dat zijn gedragingen bijdragen tot een welbepaald misdrijf en het aanvaarden van dat risico volstaan als deelnemings-opzet terwijl de derde beklaagde juist door zich op dergelijke wijze te mengen in de bedrijfsvoering dat risico heeft aanvaard, blijft er nog steeds een bepaald bewustzijnsniveau vereist.

In casu blijft er aangaande dat kenniselement in hoofde van de derde beklaagde echter gerede twijfel voorhanden. Zelfs in de hypothese van illegale zwartwerker voor de eerste beklaagde en/of vierde beklaagde die hen hand- en spandiensten verleende ook naar de Bulgaarse chauffeurs/mecaniciens toe, kan hij voor het overige niet overtuigend gelinkt worden aan de Bulgaarse firma B.. Dat hij in het verlengde daarvan weet had van de geveinsde en frauduleuze detacheringsconstructie en/of ter zake aan bewuste risico-inschatting kon doen, blijft evenzeer onbewezen. De twijfel komt de derde beklaagde ten goede zodat hij wordt vrijgesproken voor de telastleggingen A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21.
De derde beklaagde dient voorts evenzeer vrijgesproken te worden voor de inbreuken gelieerd aan mensenhandel onder littera D., E., F. en G. Het aan die inbreuken gemeen constitutief element van tewerkstelling "in strijd met de menselijke waardigheid" is ook in zijn hoofde - net zomin als bij zijn medebeklaagden - niet aangetoond (supra randnummer 35.). Daarenboven vereisen de telastleggingen D., E., F. en G. uit hun aard een nog betere en meer structurele kennis van het reilen en zeilen binnen de

vierde beklaagde en binnen de firma B., hetgeen - in het licht van hetgeen onder het vorige randnummer werd overwogen - in zijn hoofde a fortiori niet aanwezig was.

G.
De bestraffing in hoofde van de eerste beklaagde G. W., tweede beklaagde V. L. en vierde beklaagde NV T.

De hierboven in hoofde van de eerste beklaagde bewezen gebleven feiten, zoals onder telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. omschreven in de inleidende akte, zijn in hoofde van deze beklaagde verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat hem slechts één straf moet worden opgelegd.

De hierboven in hoofde van de tweede beklaagde bewezen gebleven feiten, zoals onder telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. omschreven in de inleidende akte, zijn in hoofde van deze beklaagde verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals

bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat haar eveneens slechts één straf moet worden opgelegd.

De hierboven in hoofde van de vierde beklaagde bewezen gebleven feiten, zoals onder telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. omschreven in de inleidende akte, zijn in hoofde van deze beklaagde verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat haar evenzeer slechts één straf moet worden opgelegd.

De beklaagden hebben op het niveau van de straftoemeting geen specifieke argumenten aangevoerd. Het hof bepaalt de strafmaat in acht genomen de zwaarte van de bewezen verklaarde misdrijven en de individuele strafwaardigheid van de respectieve beklaagden mee in acht genomen hun individueel strafregister.

Aangezien de beklaagden - anders dan in het beroepen vonnis - thans vrijgesproken worden voor de telastleggingen D.1. t.e.m. D.12., E.1. t.e.m. E.12., F.1. t.e.m. F.12. en G.1. t.e.m. G.12., kan de bestraffing die de eerste rechter voorstond niet gehandhaafd worden.

De hiernavolgende bestraffing is afgestemd op de aard van de thans nog bewezen gebleven sociaalrechtelijke inbreuken. Het hof neemt daarbij in het bijzonder in aanmerking dat de beklaagden door op frauduleuze wijze beroep te doen op buitenlandse werknemers aan concurrentievervalsing deden binnen de transportsector en zichzelf konden verrijken. Dat er sprake was van (qua bestemming oncontroleerbare) cash geldafnames, gaande van 50.000,00 euro per maand tot soms zelfs ruim 250.000,00 euro per kwartaal, is daarvoor illustratief. Bij dit alles werd bij gemis aan betaling van RSZ-bijdragen de sociale bescherming van de kwestieuze werknemers naar Belgische standaarden compleet genegeerd en liep ook de overheid potentiële inkomsten mis. De concrete schaalgrootte waaronder de inbreuken gestalte kregen, met inbegrip van het aantal buitenlandse werknemers dat op die manier werd tewerkgesteld, wordt evenzeer mee in overweging genomen.

De telastleggingen A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. worden met toepassing van artikel 2, tweede lid Sw. beteugeld met de mildste strafwet, zijnde telkens diegene van toepassing voorafgaandelijk aan het in werking treden van het Sociaal Strafwetboek per 1 juli 2011 of nog voor wat betreft:

de telastleggingen A.1. t.e.m. A.22.: overeenkomstig artikel 12, eerste lid, 1°, a juncto artikel 14 van de wet van 30 april 1999 met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en/of een geldboete van 6.000 euro tot 30.000 euro te vermenigvuldigen met het aantal bij de begane inbreuken betrokken buitenlandse onderdanen;
de telastleggingen B.1. t.e.m. B.22.: overeenkomstig artikel 12, eerste lid, 1°, b juncto artikel 14 van de wet van 30 april 1999 met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en/of een geldboete van 6.000 euro tot 30.000 euro te vermenigvuldigen met het aantal bij de begane inbreuken betrokken buitenlandse onderdanen;

de telastleggingen Cl. t.e.m. C.21.: overeenkomstig artikel 12bis, §1-1° van het KB van 5 november 2002 met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van

500 euro tot 2.500 euro te vermenigvuldigen met het aantal werknemers zoals tewerkgesteld in overtreding met de voormelde reglementering.

Ten overstaan van de eerste beklaagde en tweede beklaagde is telkenmale het opleggen van zowel een gevangenisstraf als een geldboete noodzakelijk. Het hof acht beiden aangewezen teneinde de beklaagden in de toekomst tot betere inzichten te brengen en teneinde hen van recidive te weerhouden. De hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete (te vermeerderen met 45 opdeciemen) kunnen echter wel telkens - de gevangenisstraf volledig en de geldboete ten dele - met uitstel worden toegestaan. De beide beklaagden verkeren daartoe nog in de wettelijke toepassingsvoorwaarden, nu zij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld zijn geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf - zelfs met uitstel - van méér dan twaalf maanden en er zich anderzijds geen veroordeling opdringt van straffen met meer dan vijf jaar. Het verleende uitstel zal herroepbaar zijn overeenkomstig artikel 14 van de probatiewet.

De vierde beklaagde is voorts een rechtspersoon, zodat daaraan geen (vervangende) gevangenisstraf kan worden opgelegd. De straf is daarom een geldboete bepaald overeenkomstig artikel 41bis, §1 Sw. De minimum geldboete is gelijk aan 500 euro maal het getal van de maanden van de minimumvrijheidsstraf, weze het niet lager dan de minimumgeldboete op het feit gesteld, met als maximum 2.000 euro maal het getal van de maanden van de maximumvrijheidsstraf, weze niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete op het feit gesteld. Deze geldboete, zoals hierna bepaald en te vermeerderen met 45 opdeciemen, kan ook opzichtens de vierde beklaagde deels met uitstel worden toegestaan. Deze rechtspersoon voldoet daartoe evenzeer nog aan de wettelijke toepassingsvoorwaarden zoals vervat in artikel 8 juncto 18bis van de probatiewet. Het verleende uitstel zal herroepbaar zijn overeenkomstig artikel 14 juncto 18bis van de probatiewet.

Onder de noemer H. werd er door het openbaar ministerie in de inleidende akte tevens volledige sluiting van de onderneming van de vierde beklaagde gevorderd gedurende 3 jaar. De eerste rechter willigde die vordering tot bedrijfssluiting in voor een periode van 2 jaar.
De vierde beklaagde heeft wat de gevorderde bedrijfssluiting betreft geen specifiek verweer gevoerd. In navolging op de eerste rechter stelt ook het hof vast dat er in het verleden, evenals op heden, een rechtsgrondslag voorhanden is om dergelijke sluiting te gelasten. Het manifest frauduleus karakter waarin de sociaalrechtelijke inbreuken liggen ingebed, evenals het risico op nieuwe toekomstige concurrentievervalsing, rechtvaardigen op heden nog steeds een krachtig signaal. Mee gelet op het tijdsverloop sedert de feiten wordt de duur van de bedrijfssluiting evenwel beperkt tot één jaar.

De beslissingen met betrekking tot de navolgende onderdelen, vervat in de hieronder aangegeven bladzijden van het beroepen vonnis, worden bevestigd:

a) de boete vervangende gevangenisstraf van drie maanden opgelegd aan de eerste beklaagde en tweede beklaagde (p.21-22);
b) de veroordeling van de eerste beklaagde, tweede beklaagde en vierde beklaagde tot de solidariteitsbijdrage ad 25 euro, na toepassing van de opdeciemen gebracht op 150,00 euro (p.21-22-24);
c) de veroordeling van de eerste beklaagde, tweede beklaagde en vierde beklaagde tot de

bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten ad 51,20 euro (p.22-23-24);

d) de solidaire veroordeling van de eerste beklaagde, tweede beklaagde en vierde beklaagde tot de gerechtskosten gevallen in eerste aanleg (p.22-23-24).

De eerste beklaagde, tweede beklaagde en vierde beklaagde worden tot slot, ten bate van de staat, hoofdelijk veroordeeld tot de kosten die in graad van hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie zijn gevallen, zoals hierna aangegeven en begroot.

III. BEOORDELING BURGERLIJKE VORDERING

De burgerlijke vordering van het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (voorheen: het Centrum voor gelijke kansen en voor racismebestrijding) is gebaseerd op de telastleggingen D., E., F. en G., zijnde diegene gerelateerd aan mensenhandel. Er werd de burgerlijke partij uit hoofde van gemengd materiële en morele schade naar billijkheid 2.500,00 euro toegekend, meer intresten.
Daar waar de beklaagden in het beroepen vonnis nog werden veroordeeld voor de telastleggingen D., E., F. en G. worden zij thans op strafgebied wat deze specifieke telastleggingen betreft vrijgesproken. Dientengevolge moet het beroepen vonnis ook op burgerlijk gebied hervormd worden zodat de burgerlijke vordering van het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel als ongegrond wordt afgewezen.
In het verlengde daarvan is de burgerlijke partij evenmin gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding noch voor de eerste aanleg, noch voor de huidige beroepsaanleg.
De burgerlijke belangen dienen - behoudens wat de voormelde 'burgerlijke partij betreft - voor het overige aangehouden te worden overeenkomstig artikel 4 V.T. Sv. De zaak wordt voor de verdere afhandeling daarvan terug verzonden naar de eerste rechter, zijnde de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge.

OP DEZE GRONDEN,
het Hof, rechtdoende op tegenspraak,

met toepassing van de artikelen:
in de inleidende akte, het beroepen vonnis en hoger in dit arrest aangegeven;
1, 3, 7, 25, 38, 39, 41bis Sw.;
162, 179, 185, 190 en 211 Sv.;
212 Sv.;
1, 8 en 18bis van de wet van 29 juni 1964;
24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend als niet gegrond;
Verklaart elk hoger beroep ontvankelijk en erover beslissend:

Bevestigt het beroepen vonnis daar waar de misdaden voorwerp van de telastlegging D., E., F.

en G. werden gecorrectionaliseerd na aanname van verzachtende omstandigheden, bestaande uit de afwezigheid van eerder opgelopen criminele straffen, zoals voorzegd onder randnummer 21.
Bevestigt het beroepen vonnis daar waar de inleidende akte werd aangevuld, zoals voorzegd onder randnummer 07.

OVER DE STRAFVORDERING

I. Bevestigt het beroepen vonnis enkel daar waar de eerste beklaagde G. W., tweede beklaagde V. L. en vierde beklaagde NV T.:

- schuldig werden bevonden aan de feiten voorwerp van telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21.;
- elk veroordeeld werden tot een boete vervangende gevangenisstraf van drie maanden; elk veroordeeld werden tot een solidariteitsbijdrage ad 25 euro, na toepassing van de opdeciemen gebracht op 150,00 euro;
- elk veroordeeld werden tot de bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten ad 51,20 euro;
- solidair veroordeeld werden tot de gerechtskosten gevallen in eerste aanleg.

II. Vernietigt het beroepen vonnis voor het overige in alle onderdelen, en opnieuw oordelend,

ten overstaan van de eerste beklaagde G. W.

spreekt de eerste beklaagde vrij voor de feiten voorwerp van telastlegging D.1. t.e.m. D.12., E.1. t.e.m. E.12., F.1. t.e.m. F.12. en G.1. t.e.m. G.12. en ontslaat hem van verdere rechtsvervolging;
stelt vast de bewezen gebleven feiten voorwerp van telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. door de eerste beklaagde gepleegd werden met eenheid van opzet in de zin van artikel 65, eerste lid Sw.;
veroordeelt de eerste beklaagde uit dien hoofde tot een hoofdgevangenisstraf van EEN JAAR;
bepaalt dat de tenuitvoerlegging van dit arrest zal worden uitgesteld gedurende een termijn van drie jaar voor wat betreft de opgelegde hoofdgevangenisstraf van een jaar;
veroordeelt de eerste beklaagde uit dien hoofde tevens tot betaling van een geldboete van ZESDUIZEND EURO, te verhogen met 45 opdeciemen (hetzij x 5,5) en aldus gebracht op 33.000,00 euro, te vermenigvuldigen met 22 werknemers en aldus gebracht op 726.000,00 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.
bepaalt dat de aldus opgelegde geldboete wordt opgesplitst als volgt:
een effectief gedeelte, namelijk 1/10 van 6.000 euro of nog 600 euro, te verhogen met 45 opdeciemen (hetzij x 5,5) en aldus gebracht op 3.300,00 euro, te vermenigvuldigen met 22 werknemers en aldus gebracht op 72.600,00 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 9 dagen;
een gedeelte verleend met uitstel gedurende een periode van drie jaar, namelijk 9/10 van 6.000 euro of nog 5.400 euro, te verhogen met 45 opdeciemen (hetzij x 5,5) en aldus gebracht op 29.700,00 euro, te vermenigvuldigen met 22 werknemers en aldus gebracht op 653.400,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 81 dagen.

ten overstaan van de tweede beklaagde V. L.

spreekt de tweede beklaagde vrij voor de feiten voorwerp van telastlegging D.1. t.e.m. D.12., E.1. t.e.m. E.12., F.1. t.e.m. F.12. en G.1. t.e.m. G.12. en ontslaat haar van verdere rechtsvervolging;
stelt vast de bewezen gebleven feiten voorwerp van telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. door de tweede beklaagde gepleegd werden met eenheid van opzet in de zin van artikel 65, eerste lid Sw.;
veroordeelt de tweede beklaagde uit dien hoofde tot een hoofdgevangenisstraf van TWAALF MAANDEN;
bepaalt dat de tenuitvoerlegging van dit arrest zal worden uitgesteld gedurende een termijn van drie jaar voor wat betreft de opgelegde hoofdgevangenisstraf van twaalf maanden;
veroordeelt de tweede beklaagde uit dien hoofde tevens tot betaling van een geldboete van ZESDUIZEND EURO, te verhogen met 45 opdeciemen (hetzij x 5,5) en aldus gebracht op 33.000,00 euro, te vermenigvuldigen met 22 werknemers en aldus gebracht op 726.000,00 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.
bepaalt dat de aldus opgelegde geldboete wordt opgesplitst als volgt:
een effectief gedeelte, namelijk 1/10 van 6.000 euro of nog 600 euro, te verhogen met 45 opdeciemen (hetzij x 5,5) en aldus gebracht op 3.300,00 euro, te vermenigvuldigen met 22 werknemers en aldus gebracht op 72.600,00 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 9 dagen;
een gedeelte verleend met uitstel gedurende een periode van drie jaar, namelijk 9/10 van 6.000 euro of nog 5.400 euro, te verhogen met 45 opdeciemen (hetzij x 5,5) en aldus gebracht op 29.700,00 euro, te vermenigvuldigen met 22 werknemers en aldus gebracht op 653.400,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 81 dagen.

ten overstaan van de derde beklaagde D. D.

spreekt de derde beklaagde vrij voor de feiten voorwerp van telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22., Cl. t.e.m. C.21., D.1. t.e.m. D.12., E.1. t.e.m. E.12., F.1. t.e.m. F.12. en G.1. t.e.m. G.12. en ontslaat hem van verdere rechtsvervolging zonder kosten.

ten overstaan van de vierde beklaagde NV T.

spreekt de vierde beklaagde vrij voor de feiten voorwerp van telastlegging D.1. t.e.m. D.12., E.1. t.e.m. E.12., F.1. t.e.m. F.12. en G.1. t.e.m. G.12. en ontslaat haar van verdere rechtsvervolging;
stelt vast de bewezen gebleven feiten voorwerp van telastlegging A.1. t.e.m. A.22., B.1. t.e.m. B.22. en Cl. t.e.m. C.21. door de vierde beklaagde gepleegd werden met eenheid van opzet in de zin van artikel 65, eerste lid Sw.;
veroordeelt de vierde beklaagde uit dien hoofde tot betaling van een geldboete van ZESDUIZEND EURO, te verhogen met 45 opdeciemen (hetzij x 5,5) en aldus gebracht op 33.000,00 euro, te vermenigvuldigen met 22 werknemers en aldus gebracht op 726.000,00 euro;

bepaalt dat de aldus opgelegde geldboete wordt opgesplitst als volgt:
een effectief gedeelte, namelijk 1/10 van 6.000 euro of nog 600 euro, te verhogen met 45 opdeciemen (hetzij x 5,5) en aldus gebracht op 3.300,00 euro, te vermenigvuldigen met 22 werknemers en aldus gebracht op 72.600,00 euro;
een gedeelte verleend met uitstel gedurende een periode van drie jaar, namelijk 9/10 van 6.000 euro of nog 5.400 euro, te verhogen met 45 opdeciemen (hetzij x 5,5) en aldus gebracht op 29.700,00 euro, te vermenigvuldigen met 22 werknemers en aldus gebracht op 653.400,00.

willigt de onder H. geformuleerde vordering van het openbaar ministerie in als volgt: beveelt de volledige sluiting van de onderneming van de vierde beklaagde gedurende een periode van één jaar.

Laat de kosten van hoger beroep met betrekking tot derde beklaagde D. D. ten laste van de Staat.

Verwijst de eerste veroordeelde G. W., tweede veroordeelde V. L. en vierde veroordeelde NV T. bovendien hoofdelijk in de overige kosten van het geding, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in graad van hoger beroep en begroot deze kosten alhier in hun geheel op 245,01 euro.

OVER DE BURGERLIJKE VORDERING

Vernietigt het beroepen vonnis waar het oordeelde aangaande de burgerlijke vordering van het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (voorheen: het Centrum voor gelijke kansen en voor racismebestrijding),

en opnieuw oordelend:
wijst de burgerlijke vordering van het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (voorheen: het Centrum voor gelijke kansen en voor racismebestrijding) af als zijnde ongegrond ten overstaan van de eerste beklaagde, tweede beklaagde, derde beklaagde en vierde beklaagde;
bepaalt dat de burgerlijke partij het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (voorheen: het Centrum voor gelijke kansen en voor racismebestrijding) niet gerechtigd is op een rechtsplegingsvergoeding ten aanzien van de eerste beklaagde, tweede beklaagde, derde beklaagde en vierde beklaagde en zulks voor geen van beide aanleggen.
Houdt de burgerlijke belangen - behoudens wat de voormelde burgerlijke partij betreft -voor het overige aan overeenkomstig artikel 4 V.T. Sv. en verzendt de zaak voor de verdere afhandeling daarvan terug naar de eerste rechter, zijnde de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge.

(…)

Dit arrest is gewezen door de derde kamer van het Hof van beroep te Gent, samengesteld uit de magistraten die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld:

(…)

en op de openbare terechtzitting van ZEVEN JANUARI TWEEDUIZEND EN ZESTIEN uitgesproken door Kamervoorzitter M. M.,
in aanwezigheid van G. C., met bijstand van D. B., griffier.

(…)